

Sekularisering har optaget mine tanker meget på det seneste. Jeg bor i Berlin. Tyskland. Kristendommen var en grundpille i min opvækst. Katolicismen for at være præcis. Vesttyskland blev grundlagt på dens rehabilitering. Og byggede alles rehabilitering på den. Det hang fast. Ikke kun her. Korstogene, koloniseringerne tog fart i det trettende århundrede. Kristendommen blev spredt over den kendte verden, og siden har det, der blev videregivet, cirkuleret frem og tilbage i det uendelige, i mutationer, permutationer, anomalier og varianter. Sekularisering er navnet på den variant, der indfangede os her, den europæiske nationsopbygnings stolthed og glæde. Sekularisering er navnet, under hvilket kristendommen aflejrede sig i den moderne statsform; i nationens form. I vores tid. Her. Den kristne kirke fortsatte med at eksistere som statens rituelle dobbeltgænger, der optræder som dens kapitalform. Korstogene også. Sekularisering er for nylig blevet genoplivet som betegnelse for kristendommen, der går viralt. Moderne Tro. Troen, der gør moderne. Troen, der bogstaveliggør, hvem der ikke er. Moderne. Nok. Nogensinde.

Jeg begynder med kristendommen, fordi de maleriske former Frieda Toranzo Jaeger trækker på, udspringer af dennes muterende tilbedelseshistorier. Dette er kristent maleri i form af anomalier. Varianter af virale altertavler. Varianter af permuterede andagtsmalerier. Kætterske. Frieda Toranzo Jaegers værk tilpasser det provinsielle livsarbejde som noget iboende i international kunst. Med andre ord: Det, der er blevet kapitalise-

Og bestemt også Diego Rivera overalt. Men lad mig overdrive endnu en gang: Dette er andagtsmaleri. Akkumuleringer af andægtige vragester. Rosenkreuzerne vendte sig mod fortiden som en mytisk utopisk horisont. Hos dem var fremtiden lige blevet fremskridt. Fortiden mørknede ud af den. Frieda Toranzo Jaeger lever i en tid, hvor fortiden rutinemæssigt påkaldes for sine utopiske horisonter. Hvor fremtiden mørkner ud af den. Således giver hendes række ud efter fremtider, hendes virale maskiner, fuldkommen symbolistisk mening. Nutiden forstås helt og aldeles som værende absolut uacceptabel. Hinsides malerisk udførelse. Der lever et kristent skelet kaldet fascisme i dette græs. Foran det et ikon for meningsløshed. Men græsset er grønt, og det regner ikke med frøer, men enhjørninger.

Den præcision, der består i at vide, hvor man kan være sjusket, hvor man kan gøre farverne flade og linjerne ufærdige, tiltaler mig i Frieda Toranzo Jaegers værker. De er fulde af bekræftelser. Elskede referencer. Projekteret begær. Stop. Her har jeg en indsigelse. Begær er overalt. Jeg er ikke dets største fan. Jeg foretrækker behov. Jeg ved godt, at behov siges at være basale. Men har de nogensinde været det? For hvem? Ikkebasale behov er fælles utopiske registre. Begær virker for mig altid som de psykoanalytiske krykker, der får det ejer-orienterede subjekt (mig såvel som hende eller dig) til at glemme at ville sammen med andre. Ikke desto mindre. Dette er ikke hermeneutisk kunst. Så hvis psykoanalysen er

ret til folkløse, bliver kun meningsløst dér, hvor det stivner i sin reifikation. Frieda Toranzo Jaeger bryder elementerne fri af denne stivhed og demonstrerer derved, hvor let moderne maleri selv kunne kvalificere til at blive reificeret, til at blive folkløse. Hun spinner dets livsarbejde på ny. På grund af hvor hun voksede op. På grund af hvor hun studerede. På grund af hvor hun bor. Jeg står inde for det. Jeg tror faktisk, at varianternes provinsialisme gør den kristne kapital pinlig. Letsindig. Hendes. Min. Din. Men kun hvis man ikke er tilbøjelig til at udlægge sin hjemmedyrkede variant som hele verdens historie. Det er Frieda Toranzo Jaeger ikke. Hendes provinsialisme fungerer gennem selvinddragelse. Ud fra denne orientering. Frieda Toranzo Jaegers selvudlevering som en altomfattende folklorist, der tilbyder flytbare vægmalerier, gør hende til en slags omrejsende evangelist, en rejsende handelskvinde med kætterske fabler. Hendes triptykoner følger metamorfiske tendenser. Deres centre tilbyder ikke hvile, men faldlemme. De åbner sig, og hvert lem, der falder ned i dem, får sit eget hængsel, sin egen andægtige opmærksomhed. Knuste hjerter. Knuste maskiner. De bliver repareret i hendes paneler, de bliver udskåret. De broderier, arvelige og materielle, som hun syr ind i lærrederne med hjælp fra sin familie, markerer gådefulde tilbedelsesformer. Men dette er ikke en verden gennem-

uundgåelig, ville nødvendig læsning inkludere Jean Laplanche, men ikke Jacques Lacan. Også Lenora Hanson. Helt sikkert Lenora Hanson. Jeg skriver, at Frieda Toranzo Jaegers værk ikke er hermeneutisk, fordi dets gensidigheder til stadighed omstyrter dets maskiner. Se bare hængslerne. Se de uafgrænsede rammer. Her er der ingen påtaget indeslutning. Der er notater på bagsiderne. Altre på rejse fungerer som opskalerede illumerede manuskripter. Annoterede skrifter. Rester af os, der strør fremtiden til. Her er intet konsistent løfte. Kun en praksis for overskredne, andagtsfulde kroppe. En demonstration af andægtige liv, der skal leves. Måske maskiniske. Helt sikkert obskøne. Stridsomme. Og jeg gentog lige navnet Frieda Toranzo Jaeger 16 gange på 1161 ord. Overensstemmende med andagtspraksis.

trængt af kristendommen. Alt er vrangvendt. En kunst på vrangen. Alting her er overskredet: hjerterne, bilerne, maskinerne, det gode, det dårlige, det virale ... Frieda Toranzo Jaeger iscenesætter andagtsfulde delobjekter. Kristendommen er overskredet. Og skal være det. Der er ingen konsekvent legemlige former eller objekter, men indersider forbundet med ydersider, ornamenter med funktioner, andægtige vragester. Fortidige koloniseringer og nutidige aftryk. De er alle utætte. *Undicht*. De kan ikke holde det hele inde. De lukker ikke rigtig til. Frieda Toranzo Jaegers altre. De lækker alle. Ofringer. Ofte uelegante.

Men. Deres konturer er meget ofte meget elegante: maskinerne, personagerne. Her, de maskinelle personager. Anbefalet andagtslæsning omfatter: Georges Bataille, Priyamvada Gopal, Donna V. Jones og Gilbert Simondon. Fascisme, modernisme, vitalisme, maskinisme. Frieda Toranzo Jaegers dobbeltsidede alter tjener disse med kærlighed. Jeg ved godt, det lyder skidt. Men det gør det kun, hvis man tænker kærligheden i forlængelse af dens romantiske nationalisering: som et selskab af to, der ejer hinanden. En europæisk statslighed af binær reproduktion. Lad være med det. Tænk på den anden mulighed – kristen kærligheds mutation til fælles mening. Revolutionær kærlighed. I Frieda Toranzo Jaegers tilfælde holdt

FRIEDA
TORANZO JAEGER

SURFACE
INTELLIGENCE

UDSTILLINGSPROGRAMMET OSLO

Udstillingen Surface Intelligence er den femte i Den Fries udstillingsserie OSLO, der præsenterer soloudstillinger af danske og internationale kunstnere skabt specifikt til Den Frie. OSLO-programmet viderefører Den Fries historiske rolle som kunstnerhus med en lang tradition for at kuratere udstillinger og udvikle nye værker i tæt samarbejde med kunstnere. OSLO-udstillingerne vises i Den Fries underetage, og der produceres årligt tre udstillinger. Blandt de kunstnere, der tidligere har udstillet i OSLO, er Atiéna R. Kilfa, Will Benedict & Steffen Jørgensen, Amy O'Neill og Sian Kristoffersen. Navnet OSLO henviser både til Den Fries placering på Oslo Plads og er et anagram for ordet "solo." Der er altid fri entré til OSLO.

FRIEDA TORANZO JAEGER

Født 1988, bor og arbejder i Mexico City, Mexico. Hun er uddannet fra Hochschule für Bildende Künste i Hamborg.

sammen af billige hængsler og spinkle trælægter. Materialer, der som krykker gør malerierne i stand til at forlade væggene, rejse, åbne sig ud i rummet foran dem, hænge fra loftet, lure i hjørnerne, ligge på gulvene. Så mange hængsler. Muterende triptykoner overalt. Så mange krykker. Frieda Toranzo Jaegers hjerter er lavet af forudbestemte brudpunkter. Ligesom hendes maskiner er det. Hendes altre. De skal knække. Åbne sig. De udfolder sig gennem selvoverskridelse. Kun broderiet overlever. Kroppe i bilsæder. Deres udførelse er omhyggelig. Ja. Jeg læser det overalt. Men jeg fornemmer ikke, at Frieda Toranzo Jaegers værker sigter efter perfekte overflader. De er håndlavede. Ja. De viser hendes kunnen. Ja. Men de demonstrerer også, hvor hun mister interessen for at bearbejde sine overflader til afsluttede hengivenheder. Dog ser jeg symbolisme. Også det ord forfølger hende overalt.

Lad mig sige det ligeud: Symbolismen er ikke god kunst. Det har den aldrig været. Jeg elsker symbolismen. Skulpturerne fra en af mine yndlings tvivlsomme symbolistiske grupper, Salon de Rose + Croix, som afholdt årlige udstillinger i Paris fra 1892 til 1897, erklærede meget tydeligt, at værker kun ville blive accepteret, hvis de matchede dens idealer, hvis de udtrykkeligt var ikke-identiske med den samtidige verden. Kvalitet var underordnet. Frieda Toranzo Jaeger demonstrerer netop dét. Og mere til. Hun demonstrerer sin uddannelse. Sin tilbøjelighed for kvalitet. For derefter at afvikle den i symbolismer. Ja, man kan sagtens se Henri Rousseau her.

KOLOFON

SURFACE INTELLIGENCE
Frieda Toranzo Jaeger

DEN FRIE UDS STILLINGSBYGNING
10.10.25 — 11.01.26

KURATOR
Magnus Thorø Clausen

DIREKTØR
Marianne Torp

BYGNINGSINSPEKTØR
Søren Fjeldsø

GRAFISK DESIGN
Beate Bloch Christensen

TEKST
Kerstin Stakemeier

OVERSÆTTELSE
Magnus Thorø Clausen

Frieda Toranzo Jaegers nye værker er kommissioneret af Den Frie

UDSTILLINGEN ER STØTTET AF
Statens Kunstfond
Det Obelske Familiefond
Dansk Tennis Fond
Beckett Foundation
Augustinus Fonden